

Domoznanski oddelek
371
MLADA RAST
1976

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

373.3(497.4Majšperk)

6006642

COBISS o

MLADA RAST

1976

GLASILO OSNOVNE ŠOLE MAJŠPERK

POSTALI SMO PIONIRJI

Ko smo prišli v šolo, smo se dve uri učili. Potem smo se pa igrali. Šli smo na Breg. Med potjo nas je dohitela mamica, vzela Hermino, Marjetko, Vikico, Gorazda in Jurčka v avto. Ko smo se pripeljali na Breg, je Hermina pustila v avtomobilu torbo. Potem smo šli v dvorano. Najprej so nastopili otroci iz vrtca. Najbolj nam je bila všeč pesem o vojaki. Nazadnje smo nastopili še mi. Jaz sem zapela pesmico Jaz sem pa pogumna punčka. Vikica je pokazala hruško debeluško. Vikica in Stojan sta se zmotila. Nazadnje smo pa zapeli Pionirka hočem biti. Dečki pa Pionirček hočem biti. Nazadnje smo dobili rutice in kapice, potem pa še čokolado. Tako smo postali pionirji.

Renata, MEDVED, 1. razred

BILA SEM BOLNA

Bolna sem postala v petek. Začela me je najprej boleti glava in zelo se mi je vrtelo. V ponedeljek me je mamica peljala k zdravniku. Dobila sem zdravila in morala sem ležati v postelji. Mamica mi je kuhala čaje. Mamico je zelo skrbelo in je bila žalostna. Zelo mi je bilo dolg čas po sošolcih in tovarišici.

Metka GROBELŠEK, 1. razred

OB NOVOLETNI JELKI

Jurček je prinesel novoletno jelko. Na novoletno jelko smo obesili okraske. Potem je prišel v razred dedek Mraz. V rokah je imel škatlo. V njej so bila darila. Mi smo mu zapeli pesmico. Ob koncu rajanja smo pobrali okraske in jelko odnesli v kurilnico.

Mirko ŠIROVNIK, 1. razred

NA KRVAVCU

Komaj sem čakala počitnic, da smo šli na Krvavec. Med potjo je začelo snežiti. Snega sem se zelo razveselila. Prišli smo do Trojan, kjer je bila spolzka cesta. Hitro smo prišli do Krvavca. Oblekli smo si nepremočljive hlače in šli proti blagajni. Tam smo kupili vozne karte. Šli smo po stopnicah navzgor in se odpeljali z žičnico.

Pot do sedežnice je bila zelo vesela. Po poti smo se pogovarjali in občudovali naravo. Daleč od nas smo zagledali Triglav. Opazovali smo tudi visoke smreke, ki so segale skoraj do žičnice. Čas v žičnici je hitro mineval in že smo izstopili. Nato smo šli proti smučišču. Pod seboj smo videli druge smučarje. Jaz sem se smučal na malem smučišču. Ko sem zagledal, da se bližam zasneženim strminam, sem se hitro ustavil. Najprej si na vlečnico nisem upal, toda, ko sem spoznal njeno korist, sem se raje vlek na vrh, kot pa da bi pešal. Tako sem se vozil dve uri.

Smučanja je bilo konec in prišel je čas, da se vrne domov. V naših srcih je bilo polno veselja.

Bojan LAMPRET, 3. a, OŠ Majšperk

ZAJČKI

Mi imamo doma zajčke. Ko grem v šolo, jih nakrmim. Radi jedo deteljo, korenje, zelje in solato. Zajčki so črne in rjave barve. Imam jih rad. Nekaj je majhnih, drugi pa so večji. Pozimi jih zebe. Zjutraj radi pijejo mleko. Čez dan se pretepajo. Spijo v zajčniku. Pozimi jejo seno, poleti pa se radi pasejo na travi. S sestro jih paseva. Ko so siti, jih daja v zajčnik.

Branka ŠMIGOC, 3. b OŠ Majšperk

KO SEM BIL ŠE MAJHEN

Ko sem bil star štiri leta, sem se prvič peljal na morje. Vožnja z avtobusom mi je zelo ugajala. Avtobus se je ustavil na Reki. Izstopil sem tudi jaz. Mislil sem, da je zraven moja mama. Ko je avtobus po kratkem postaniku že hotel speljati, je mama opazila, da me ni v avtobusu. Šofer je ustavil, mama pa me je v veliki gruči ljudi komaj našla. Pripeljala me je na avtobus in mi povedala, kaj bi se lahko zgodilo. Od takrat sem jo vedno držal za roko, če smo šli na izlet.

Igor JEZA, 4. b razred

BRATA

Imam dva brata. Ime jima je Vlado in Marjan. Vlado je star 14 let in hodi v sedmi razred. Marjan pa v šestega.

Pri igri z žogo se velikokrat stepeta. Živino nakrmita sama, včasih pa jima pomagam. Nagajata mi, kadar kuham. Ko sta bila na morju, mi je bilo zelo dolgčas. Morala sem pasti živino. Vsak teden sta mi pisala z morja. Ko sta prišla domov, sem bila zelo srečna. Brata imam zelo rada, onadva pa mene.

Marinka GAJSER, 4. b razred

PUSTNI KROFI

Prišel je čas, ko cvremo pustne krofe. To je že zelo star običaj. Moja mama cvre krofe doma. Ker so zelo okusni, jih naredi veliko. Pri nas imamo krofe vsi zelo radi, najbolj pa jaz in starejša sestra. Pri cvrenju pomagam tudi jaz. Ko so krofi ocvrti, se morajo ohladiti. Če pa ješ vroče, te začne boleti želodec. Nekateri pa krofe kupijo. Krofi so lahko polnjeni ali pa ne. Moja mama krofe ne polni. Ko se pridejo maske pokazati, jim ponudimo krofe, katerih so jih zelo veseli. Tudi jaz se jih zelo veselim in jih težko pričakujem.

Igor ORTHABER, 4. b, OŠ Majšperk

IMELI SMO OBISK

Pionirji majšperske šole smo povabili tov. Daretu Ulago, naj nas obišče. Prejšnji teden se je odzval našemu povabilu in bili smo ga zelo veseli.

Zbrali smo se v telovadnici in ga nestrpno čakali. Ko je vstopil med nas, smo ga pozdravili z močnim aplavzom.

Predstavil se nam je, se zahvalil za povabilo in nam pričel pripovedovati o sebi in o svojem poklicu. Rekel je, da je zelo rad med mladimi. Temu je pričal pred nedavnim odigrani film »Erazem in potepuh«. Med drugim nam je povedal, kako je režiser za ta film iskal dečka, ki bi igral Erazma. Izmed devetih kandidatov je izbral dečka Draga Kecmana, ki je bil po zunanosti najbolj podoben zaželenemu igralcu. Dare je bil z Dragom zadovoljen in bila sta dobra tovariša. Tov. Dare je rad z mladimi, zato ga imamo radi tudi mi in smo navdušeni nad njegovim igranjem. Njegova želja je, da bi med mladimi našel več sposobnih, ki bi šli po njegovih igalskih stopinjah.

Razgovor s tovarišem Ulagom je hitro minil in srečanje nam bo še dolgo ostalo v lepem spominu. Podobnih obiskov se bomo majšperski pionirji vedno veselili.

Ivo VALAND, 5. b razred

UJEL SEM TAKO, TAAAKŠNO RIBO

Nekega dne sem šel loviti ribe. Odpravil sem se zgodaj zjutraj. Prišel sem k reki. Na trnek sem nataknil vabo in čakal. Upal sem, da bo prišla kakšna večja riba. Čakal sem eno, dve, tri ure. Nič. Končno se me je ena le usmilila in prišla za vabo. Potegnil sem jo iz vode in debelo pogledal.

»Hudiča, saj ni daljša od centimetra!« sem zavpil iz jeze in vrgel ribo nazaj v vodo. Nato sem ob vodi presedel ves dan, pa nisem imel ribiške sreče. Bil sem besen, ko sem se vračal proti domu. Tedaj pa mi v glavo šine odlična misel: »Saj res, to bodo gledali, ha, ha, ha!« Naslednji dan sem prijateljem pripovedoval: »Prijetelj, če verjamete ali ne, včeraj sem ujel taaakole ribo, ja!« Najprej so debelo pogledali, nato pa se je nekdo oglašil: »Čuj, Matjaž, ne pretiravaj, to si se pa zlagal!« »Saj ne pretiravam!« sem dejal. »Čuj, spomnil sem se, da sem včeraj v vodi videl prižgano svečo, ko sem se kopal,« je dejal Mitja. »To pa že ni res!« sem zavpil. »Je, je. Če boš ti ribo skrajšal, bom pa jaz svečo upihnil.« Vsi smo se zasmeli. Spoznal sem, da mi ukana ni uspela. Kolikor hitro se je dalo, sem jo pobral domov. Po tem dogodku me več dni ni bilo na spregled. Sklenil sem pa tudi, da ne bom več lagal.

Matjaž PRISTOVNIK, 5. b razred

OBISKAL NAS JE GLEDALIŠKI IGRALEC DARE ULAGA

V sredo, 11. februarja nas je obiskal gledališki igralec Dare Ulaga. Otroci ga poznamo že iz filma Erazen in potepuh. V filmu je igral potepuha, ki ga je Erazen srečal, ko je pobegnil iz sirotišnice. Potepuhu so šaljivo pravili Grajski Oskar. Dare Ulaga je igral tudi hlapca v filmu Cvetje v jeseni.

Tovarišica učiteljica nam je že v januarju sporočila, da nas bo obiskal igralec. Povedala je tudi, da bo odgovarjal na vprašanja in dajal avtograme.

Končno je le napočil težko pričakovani dan. Tovarišica ravnateljica je po zvočniku sporočila, da se moramo zbrati v telovadnici, kjer nam bo o svojem delu in življenju pripovedoval igralec, ki smo ga že vsi težko pričakovali.

Dare Ulaga nam je najprej sporočil, da Erazma ni mogel vzeti s sabo, ker ima pouk. Vprašal nas je, če se spomnimo kakšne pesmice iz filma, v katerem sta igrala z Erazmom. Na magnetofonu, ki ga je nosil s sabo, je imel posnete vse tri pesmice iz televizijske nadaljevanke. Med razgovorom smo zapeli pesmico. Na vsako vprašanje, ki smo mu ga zastavili, je imel Dare Ulaga pripravljen dolg odgovor, kot da bi vedel, kaj ga bomo spraševali. Povedal nam je, kako so po končanem snemanju filma vprašali Erazma, kaj bo, ko bo velik. Vsi so pričakovali, da bo rekel, da bo postal igralec, pa ni bilo tako. Erazem hoče postati košarkar. Dare nam je povedal tudi, da je doma iz Dolenjske, sedaj pa stanuje v Ljubljani, še vedno pa se ima za Dolenjca. Pripovedoval nam je o tem, kako je snemanje filmov naporno in kako sta z Erazmom postala med snemanjem dobra prijatelja. Še in še nam je pripovedoval in vse prehitro se je moral od nas posloviti. Preden pa je odšel, nam je dajal avtograme. V šolske klope smo se vrnili srečni, saj smo dobili v goste gledališkega in televizijskega igralca Daretu Ulago. Z njim bi se želeli še velikokrat srečati.

Matjaž PRISTOVNIK, 5. razred

JESENSKI POTEPI

Bila je lepa sončna nedelja. Pihljaj je lahen veter, tako da je bilo kar prijetno. Lepo vreme nas je zvabilo na izlet v naravo.

Peljali smo se po dolgi, ravni cesti. Skozi okno sem opazovala marljive kmete. Trgali so zrelo koruzo in jo spravljali na lesene vozove. Suha koruzna stebela so ostajala na dolгих in širokih njivah. Na eni izmed številnih njiv sem zagledala stroj, ki je trgal koruzo in jo hkrati luščil. Storži so v velikem loku padali na prikolico. Po njivah so se preganjala požrešne vrane. Iskale so pridelke, ki so jih izgubili kmetje.

Hiteli smo naprej. Njive so izginile in prikazali so se travniki, na katerih so se pasle krave. Po zadnjem dežju je namreč trava lepo ozelenela in postala je sočna paša kravam, ki so se v večjih skupinah mirno pasle. Pastirji so si sredi travnika zakurili ogenj in pekli lepo rjave kosanje.

Cesta se je začela vzpenjati v hrib. Bilo je tako strmo, da je avto komaj pripeljal na vrh. Razprostrl se nam je razgled po gričih z vinogradi. Lepa narava nas je prevzela, da smo izstopili. Peš smo se odpravili do bližnje zidanice. Berači so pridno obirali grozdje in prepevali šaljive pesmi. V zidanici so grozdje mleli in ga stiskali. V škaf je tekel sladek mošt. Gospodar nam ga je ponudil, da smo se odžejali. Po dolgi vožnji se nam je sladka pijača zelo prilegla.

Dobre volje smo se odpeljali proti domu. Nismo mogli drugače, kot da smo še mi zapeli: »En hribček bom kupil...«

Ta nedelja mi bo ostala še dolgo v spominu. Lepih dogodkov ne pozabim tako hitro.

Marjetka KAFEL, 5. b OŠ Majšperk

MOJI PRVI KUHARSKI POSKUSI

Mamica je bila bolna. Ker je morala samo ležati, sem morala jaz gospodinjiti.

Nekaj bi morala skuhati za kosilo. Sama si nisem domislila ničesar. Za nasvet sem vprašala mamico. Dogovorili, sva se, da bom skuhalo juho, pražen krompir in solato. Najprej sem si nanosila vse potrebno. V večji lonec sem nalila vodo. Vanjo sem dala meso in začimbe. To sem postavila na štedilnik. Juha se je kuhala, pripraviti pa sem morala še krompir. Stresla sem ga v banico in nanj nalila vodo. Roke sem potisnila v vodo, da bi oprala krompir. A sem jih takoj spet potegnili ven. Voda je bila mrzla kot led. Počasi sem se privadila in krompir dala kuhat. Medtem ko se je krompir kuhal, sem stekla na vrt po solato. Oprala in očistila sem jo kar zunaj. Pri čiščenju solate mi je je ves čas pomagal mucek Piki. Očiščeno solato sem odnesla v kuhinjo. Hotela sem si malo odpočiti in pocartati mucka. V spalnici se je oglasila mamica in me spomnila na krompir. Jezno sem vstala, vzela ponev s krompirjem in ga stresla v korito. Hotela sem ga olupiti, pa je bil še prevroč. Ko sem ga samo za kratek čas prišla v roko, sem že imelela vso rdečo. Olupljen krompir sem spraznila. Kuhana pa je bila tudi juha. Najprej sem jo precedila in iz nje vzela meso. Narezala sem ga na manjše kose. Zmešala sem še solato in kosilo je bilo pripravljeno. Da bi nam pa bolj teknilo, sem prinesla še breskov kompot.

Atek, mamica in brat so me pohvalili, da sem dobro skuhalo. Kosilo pa je teknilo tudi meni. Pohvala, ki sem jo dobila, me je navdušila za kuhanje.

Marjetka KAFEL, 5. b razred OŠ Majšperk

MOJ PIKI

Najbolj pametna domača žival je pes. Skrbno čuva dom, zato mu pravimo hišni čuvaj.

Jaz imam psa Pikija. Je črno-bele barve. Ima čisto kratko dlako. Okoli gobčka in na koncu repa je bel. Ker je še mlad zelo rad je. Najraje je seveda meso. Rad tudi pije mleko. Dobil sem ga pri sosedovih. Sprva jo je najraje pobrisala domov. Ko pa se je na nas privadil, sem ga priklenil na verigo. Od časa do časa ga odpnem, da lahko teka po dvorišču. Je nagajiv, saj zmakne vsako stvar, ki jo najde. Nekoč mi je skril copat, da sem ga komaj našel. Če mu pri jedi nagajajo kokoši, močno zarenči in jih spodi.

Zelo rad imam živali, zato skrbim za svojega Pikija. Tudi on me ima rad. Sva dobra prijatelja. Ko pridem iz šole, se od veselja plazi po trebuhu in maha z repom.

Ivo VALAND, 5. b razred

MUCEK

Neko jutro sem pred vrati zaslišala mijavkanje. Takoj se nisem zavedala, kaj je. Mijavkanje je postajalo vedno glasnejše in vedno bolj žalostno. Počasi sem vstala in odprla vrata. V sobo je skočil dolgodlak mucek. Nisem še prišla do postelje, ko je že bil na njej in ril pod odejo. Legla sem k njemu, on pa se je zvil v klobčič in začel presti. To je pomenilo, da mu je bilo zelo všeč. Zazvonila pa je ura in morala sem vstati. Z mano je vstal tudi mucek. Malo se je naježil in pretegnil, nato je skočil s postelje in šel do stopnic. Prednje tačke je spustil naprej, zadnji pa je potegnil za seboj. Tako je šlo do polovice stopnic. Tam se je ustavil in počakal. Hotel se je prepričati, če grem za njim. Potem sva šla skupaj do konca stopnic. Spodaj je kar stekel v kuhinjo in se postavil k prazni skodelici. Hitro sem mu nalila mleko, on pa je začel cmokati. Z jezičkom si je hitro nosil mleko v usta. Ko se je najedel, se je pretegnil in postavil pred vrata. To je bilo znamenje, da hoče ven. Jaz sem mu jih odprla in počakala, da sem videla, kam bo šel. Poiskal je mehkejši pesek. Odkopal je majhno luknjico, nekaj naredil in luknjico skrbno zakopal. Potem je odšel na lov. Kmalu se je vrnil z miško. Z miško v gobčku je skočil na okno in prišel v kuhinjo. Nekaj časa se je z njo igral. Tako dolgo se je sukal okoli nas, da smo jo videli in ga pohvalili. Potem je miško pojedel in se začel umivati. Ko se je umil, je legel na kavč in zaspal. Glavico je položil na spodnjo tačko, z drugo tačko pa si je zakril gobček. Košat repek je stisnil med zadnji tački. Bil je tako ljubek, da sem ga morala pobožati. Pri tem me je konec repka udaril po roki. To mu nisem zamerila, ker se ima zelo zelo rada. Mucke so moje najlubše živalce.

KAFEL Marjetka, 5. b OS Majšperk

MOJA VAS

Doma sem v Medvedcah. V naši vasi je okrog 30 hiš. Pred leti je bilo življenje v vasi bolj razgibano, kot je sedaj.

Po I. svetovni vojni so se vrnili iz Rusije nekateri ljudje, ki so bili zelo delovni. V naši vasi so odkrili ležišče premoga. Zgradili rov in tako odprli rudnik. Delo je vodil Rus Maiš. Da so lahko odvažali premog, so zgradili železniško progo Medvedce — Pragersko. Premog so kopali le nekaj let, nakar so kopanje opustili zaradi premajhnih količin premoga. Kraj, kjer je imel rudnik svoje stroje, so spremenili v žago. Ta je kasneje pogorela. To železniško progo je kasneje uporabljala tovarna strojil Majšperk. Tovarna je do Medvedc zgradila žičnico, po kateri je prevažala les in volno, ker pa je tovarna okrog leta 1967 prenehala z delom, sta ostali zapuščeni tudi železniška proga in žičnica, katero so porušili.

Danes imamo v Medvedcah obnovljeno trgovino, mlekarino, gasilski dom, avtobusno postajo in telefon.

Veliko se govori tudi o asfaltu, a ne vemo, kdaj se bodo te želje vaščanov uresničile.

Sonja DVORŠAK, 6. c razred

DAN MLADOSTI

Mesec maj je najlepši mesec za vso jugoslovansko mladino. Veseli in s ponosnim srcem prenašajo pionirji in mladinci štafetno palico skozi vse kraje Jugoslavije, katero 25. maja izročijo tovarišu TITU.

S štafeto prenašamo pozdrave vseh jugoslovanskih delovnih ljudi, ki so srečni, ker lahko živijo v svobodni domovini. Čeprav živimo v svobodi že več kot tri desetletja, so spomini na težke vojne dni še vedno živi, zato moramo čuvati svobodo, ki so jo naši ljudje izbojevali z velikimi žrtvami.

Tudi letos prenašamo pionirji in mladinci štafetno palico, posebno srečni pa smo bili, ko smo zvedeli, da bodo letos ponesli skozi naš kraj zvezno štafetno palico. Štafetna palica je v Slovenijo prispela 9. maja v Ljubljano. Takrat je bila v Ljubljani velika slovesnost. Po slovesnosti pa je bil pohod ob žici okupirane Ljubljane. To je bil že dvajseti jubilejni pohod, zato je bila Ljubljana ta dan praznična. Iz Ljubljane so štafetno palico nosili še pet dni po vsaj Sloveniji. 13. maja so slovenski pionirji v Beli Krajini prepeljali štafetno palico preko Kolpe in jo izročili hrvaškim pionirjem.

25. maja jo bo sprejel tovariš TITO in mi mu čestitamo za njegov 84. rojstni dan. Vsi pionirji Jugoslavije pa si želimo, da bi še dolgo vodil našo državo po poteh svobode, prijateljstva in napredka.

Alenka ŠIREC, 6. b razred

DELO PLANINSKEGA DRUŠTVA

Na naši šoli deluje precej krožkov in tudi planinsko društvo. Društvo je bilo ustanovljeno pred dvema letoma, v njem pa je včlanjenih 55 učencev, ki redno obiskujemo sestanke in predavanja. Odšli smo že tudi na nekaj izletov.

Učenci naše šole smo doma v Halozah, tu pa ni visokih gora. Donačka gora je med najvišjimi tod okoli, zato smo se že nekajkrat odpravili na izlet. Želeli pa smo spoznati še več gora, zato smo z vodjo našega društva, tov. Lahom, sklenili, da bomo obiskali še nekaj izletniških točk.

Najprej smo skupno z razrednimi odbori obiskali bojišče pohorskega bataljona na Osankarici. Spotoma smo obiskali tudi Roglo in si ogledali okolico z razglednega stolpa. Tako smo proslavili naš pionirski praznik. Radi hodimo na bližnji hrib Bolfenk. Tja smo odšli konec meseca oktobra in se na tem izletu poslovili od dotodanje predsednice planinskega društva, Polonce Vobovnik.

Želeli smo si še na daljši izlet, zato smo na enem od sestankov sklenili, da bomo odšli na Svetino pri Celju. Na ta izlet nas je odšlo 27, vodila pa sta nas tovariš Lah in tovariš Petrovič iz Ptuja. Poleg Svetine smo obiskali še Celjsko kočo in se zvečer polni prijetnih vtisov vrnili domov.

Tov. Simon Petrovič nam je 19. februarja predaval o Savinjski krožni poti. Svoje pripovedovanje je dopolnil z lepimi diapozitivi. Sredi meseca aprila pa smo poslušali še predvanje tov. Šoštarica iz Maribora. Tema predavanja je bila o varstvu naše narave. Vsi planinci se zavedamo, kaj pomeni naravno bogastvo in kako skrbno ga moramo čuvati, če hočemo, da bomo ob lepotah narave lahko še uživali.

Pred zaključkom šolskega leta nameravamo še na en izlet. Ta bo za dan mladosti in sicer od Lisce do Bohorja.

Kroničarka PD Branka PLANINC, 6. b razred

TEKMOVANJE ZA VESELO ŠOLO

V petek tretjo uro smo imeli tekmovanje v znanju za veselo šolo. Sedli smo v klopi in tovarišica nam je razdelila tekmovalne liste. Na sredo klopi smo dali torbe in začeli reševati vprašanja. Sprva se nisem mogla zbrati. S pogledom sem preletela vprašanja, nato sem se poskušala zbrati. Reševati sem začela najlažja vprašanja, težja sem pustila za konec. Tekmovalni čas je bil 20 minut. Hiteli smo z reševanjem vprašanj, ker smo vsi upali, da bomo prvi. Čas je potekel in tovarišica je pobrala liste ter jih odnesla komisiji. Nestrpno smo čakali, kakšen bo naš uspeh. Za tekmovalce, ki so imeli enako število točk, je prinesla tovarišica še dodatna vprašanja. Po pregledu teh vprašanj sva s sošolcem tekmovala za tretje in četrto mesto. Tudi sošolec in sošolka sta tekmovala za prvo in drugo mesto. Čeprav smo rešili že druga dodatna vprašanja, je bil rezultat še vedno neodločen. Nato smo dobili še vprašanja za 7. razred, pri tem pa sem klonila pa tudi prvo in drugo mesto je bilo s tem določeno. Malo sem bila razočarana in jezna na sošolca, ker me je premagal in s tem zrinil na četrto mesto.

Takšno je bilo tekmovanje za veselo šolo, ki je bilo polno razburljivega vzdušja.

Branka PLANINC, 6. b razred

NABIRAL SEM GOBE

Gobe so že zelo stara užitna rastlina. Ko začnejo rasti, ljudje kar tekmujejo, kdo bo prvi vstal in jih največ nabral. Kajti ljudje ne govorijo napak: »Koliko gob, toliko gobarjev«. Nekateri so v času nabiranja gob vsak dan v gozdu, gobe nabirajo in jih prodajajo, kajti gobe so zelo drage.

Tudi jaz sem se neko zgodnje jesensko jutro odpravil po gobe v gozd. Bil je takoj po dežju, zato sem pričakoval, da bom nabral dosti gob. Nekaj časa sem taval po gozdu in srečeval razne živali, ki so mi s svojim glasom voščile dobro jutro. Že sem hotel kreniti domov, ko sem našel lepe jurčke, ki so se skrivali pod grmičevjem. Bil sem zelo vesel, kajti na vsakem koraku sem srečeval gobarje, ki so imeli prazne ali polne košare. Nato sem zašel v skupino ljudi, ki so se prepirali, kdo bo imel gobe, ki so jih skupno našli. Mislil sem si, že dobro da sem sam. Ura se je že pomikala proti deseti in čas je bil, da se odpravim proti domu. Zato sem se z vso silo pognal v dolino, kajti tudi lakota me je že silila, da sem zapustil gozd in gobe. Toda, zgodila se mi je nesreča. Pot je bila spolzka, spodrsnilo je mi in zmečkal sem vse gobe. Žalosten sem se vračal domov. Bodrila me je misel: »Bo pa drugič boljše.«

Tako se je končalo moje nabiranje gob.

Vlado VODUŠEK, 6. b razred

PO POTEH REVOLUCIJE

V šoli so nas obvestili in mnoge navdušili, da smo se udeležili pohoda »po poteh revolucije«. Tako bi si lažje predstavljali pota, po katerih so hodili naši borci in proslavili 27. april, dan ustanovitve OF.

Zgodaj zjutraj smo se zbrali pred spomenikom padlih borcev v Majšperku. Pozdravile so nas prve deževne kaplje, tovariš Smolej nas je pohvalil, da smo se tako množično zbrali, čeprav nam vreme ni bilo naklonjeno. Tudi partizani se niso borili samo v lepem vremenu, ampak tudi takrat, kadar je padal dež in bril snežni metež. Z avtobusom smo se odpeljali v Ptuj, kjer so nam sporočili kako naj nadaljujemo pot.

Priključili smo se Osojnikovemu odredu. Pred odhodom pa smo se udeležili še proslave, katera nas je seznanila z ustanovitvijo OF. Nato smo nadaljevali pohod. Ustanovili smo se pri rojstni hiši Toneta Žnidariča. Rodil se je v revščini, katera je pripomogla, da je postal borec za pravice. Njegov boj za pravice je bil dolgotrajen, saj se je bojeval že v Španiji kot prostovoljec. Padal je dež in pot je postajala vse težja. Pogum smo si dajali s partizanskimi pesmimi in prišli do hiše Jožeta Lacka. Tudi Lacko je bil velik revolucionar. Ko je bil ranjen, se je zatekel v neko domačijo, kjer so ga izdali. Nemci so ga v ptujskih zaporih mučili, ker pa ni hotel nikogar izdati, so ga ustrelili. Tako sta umrli dva borca, ki sta imela iste življenjske nazore in cilje. Morali smo še preko travnikov, da smo prispeli do spomenika Lackove čete v Mostju. Tam je bila proslava, na kateri so se zobljubili tudi mladinci — prostovoljci teritorialnih enot. Sprejeti pa so bili tudi številni novi člani v Zvezo komunistov.

Po končani proslavi v Mostju, smo se z avtobusom odpeljali v Majšperk. Bili smo ponosni in zadovoljni, da smo bili tudi mi udeleženci pohoda.

Ivica URLEP, 7. a razred

ZIMSKA OLIMPIJADA

Olimpiada, dnevi razburjenih tekmovanj, vrhunskih dosežkov je za nami. Kdor je pazljivo spremljal tekmovanja, je res moral občudovati drznost alpskih smučarjev, vzdržljivost tekačev in eleganco drsalcev.

Globoko v človeštvu je vsajena želja po tekmovanju, želja dokazati, da si boljši od drugih, da si se zmožen povzpeti višje. Ta želja sama po sebi ni slaba, vendar ni edino merilo športa. Ob vsem tem se ti porajajo misli o pomembnosti telesne kulture za našega delavnega človeka.

Na teh zimskih OI v Innsbrucku so naši tekmovalci zasedli zelo slabo mesto. Največ smo upali z našimi hokejisti, a po porazu z Avstrijci in Japonci, so padli naši kar na deseto mesto. Najuspešnejši so bili Sovjeti, ki so pobrali 13 zlatih, 6 srebrnih in 8 bronastih medalj.

Upam samo lahko, da bomo imeli čez štiri leta le več sreče.

Ida FAKIN, r. c razred

MOJ KRAJ

Med vinogradi in hribi,
tam sem jaz doma,
kjer trta vina dobrega nam da.
Tu vije reka se Dravinja,
vsa črna od tovarniških je saj,
ker tovarna uničila je ribe,
jih ne moremo več loviti zdaj.

Pridni kmetje so na njivah,
kjer žito posejano je,
da vedno kruha bo za vse.
Otroci pridno se uče,
v šoli petke se bleste,
če komu za učenje ni,
kar hitro kazni mu sledi.

Takšen tale je moj kraj,
ki Majšperk se imenuje zdaj,
kjer vedno zgodi se kaj.

Nataša VUK, 7. a razred

Moja rojstna vas so Podložje. Hišo obdajajo z vseh strani gozdovi. V jeseni, ko odpade listje, je lep razgled po Dravskem polju. Od tod se vidi tudi cerkev na Ptujski gori, katera leži na severozapadnem koncu Halož. Znana pa je po svoji zgodovinski preteklosti. Zgradili so jo celjski, mariborski in vurberški grofje. Zaradi številnih turških napadov so cerkev obdali z obzidjem s strelnimi linami.

V preteklosti je bil ta kraj mnogo pomembnejši, kakor je danes. Leta 1447 je dobil tržno pravico, leta 1490 se prvič omenja kot trg. Imel je tržno sodstvo, pečat, zastavo, tedenske tržne dneve, sejme in deželsko sodnijo.

Na trgu stoji sramotnilni kamen z letnico 1855. Ptuj-ska gora je imela več imen, staro ljudsko ime zanjo je Črna gora. V cerkvi so znamenite freske in številni kipi.

Na Ptujski gori imamo šolo, trgovino, dve gostilni, mesnico, pošto in krajevno skupnost. Ljudje se zaposlujejo v tovarni glinice in aluminija »Boris Kidrič« v Kidričevem in v tovarni volnenih izdelkov Majšperk. Nekaj ljudi pa se ukvarja tudi s kmetovanjem.

Dragica PURG, 7. a razred

DAN, KO JE BILO VSE NAROBE

Bilo je toplo sončno popoldne. Po nebu so plavali le posamezni majhni oblaki. Po kosilu sem šla na travnik, bračala sem deteljo. Na čelu so se mi pojavile znojne kaplje. Hitela sem, čeprav mi ni bilo za delo, saj mi je pogled nenehno uhajal na našo češnjo, ki je stala blizu travnika. Bila je polna rdečih sadežev. Mikalo me je, da bi splezala nanjo, nekaj časa sem premišljala, nato sem pustila obračanje in odšla na češnjo. Jedla sem in jedla, ko sem zaslišala mamine klice, sem se spustila po debelu navzdol. Mati mi je ukazala, da moram nanositi v čeber vodo, za škropljenje vinograda. Mami nisem povedala, da nisem obrnila detelje.

Odšla sem po vedro in začela nositi vodo. Nosila sem in nosila, toda vode je bilo v čebru vedno enako. Šele čez čas sem opazila, da sem pozabila na čebru zamašiti odprtino. Vreme se je začelo naglo slabšati, zato me je mati priganjala k delu. Toda ta dan s škropljenjem ni bilo nič, saj so začele padati prve deževne kaplje, mati mi je očitala, da je ostal vinograd nepoškropljen zaradi moje malomarnosti.

Ko se je pričelo večeriti, sem morala nakrmiti še zajce, vendar tudi tukaj nisem imela sreče. Pobegnil mi je najlepši zajec. Nekaj časa sem ga lovila sama, nato mi je priskočila na pomoč sestra. Šele s skupnimi močmi sva ga ujeli.

Anica LAMPRET, 7. a razred

PUSTNA MASKA

Pust je zelo star običaj. Vsi otroci ga poznajo. Tega dne se razveselijo mladi in stari. V nekaterih mestih imajo tudi karneval. Tak je tudi v Ptuj. Imenujejo ga ptuj-sko kurentovanje. V mestnih pekarnah imajo veliko dela, kajti peči morajo krofe.

Po vaseh priredijo tudi veselico ali zabavo, kjer izberejo najlepšo masko in jo nagradijo. Seveda pa tudi plešejo in se veselijo.

Na pustni torek je v trgovini bilo polno pustnih mask. Izbirajo jih otroci in odrasli. Kmalu so bile vse maske razprodane, le v kotu je ležala maska, ki je bila podobna Rdeči kapici. Dekleta si želijo biti lepe dame, vile in gospodične, fantje pa indijanci, kavbojci in razbojniki. Nihče ne mara za Rdečo kapico. In tako je morala Rdeča kapica ostati v trgovini in čakati na drugo leto in upati, da bo vsaj tedaj dobila mladega lastnika.

Saška MOHORKO, 7. c razred

Gledala sem skozi okno, kdaj bo brat odšel. Kmalu so se zaprla vrtna vrata. Zdaj poiščem njegov dnevnik.

Slišala sem, kako je brat zaprl vrtna vrata. »Zdaj je čas, da pride na dan ta velika skrivnost!« Zaklenila sem vežna vrata in naglo stopila v sobo. Skoraj vse sem že premetala, toda dnevnika nisem našla. »Le kje bi bil?« sem pomislila. »Kaj pa če je v miznem predalu?« Stopila sem k mizi, jo odklenila in pogledala v predal. Zagledala sem rdeče platnice debelega zvezka, na katerem je z velikimi črkami pisalo DNEVNIK in ime mojega brata. Odprla sem zvezek, kajti močno me je zanimalo, kaj neki piše v njem. Na prvo stran je zapisal svoje rojstne podatke. Na naslednjih straneh pa so bili zapisani najvažnejši podatki preteklih dni. Prebrala sem približno četrtr dnevnika, nenadoma pa so zaropotala vrtna vrata. »Le kdo bi bil?« sem z grozo pomislila. »Pa ja ne brat.« Po poti, ki je bila posuta s peskom, so se slišali enakomerni koraki. Nenadoma je nekdo potrkal na vrata. Hitro sem skrila dnevnik pod posteljo in šla pogledat kdo je. Bil je brat. Povedala sem mu, kaj sem storila, vendar brat ni bil jezen. Odgovoril je: »To sem tudi pričakoval!« Videla sem, da mu ni bilo vseeno, saj sem s tem dejanjem posegla v najbolj skrit kotiček njegovega srca. »Tudi materi ga bom pokazal!« je dejal. Po kosilu je mama sedla ter vzela v roke časopis. Brat ji je prinesel dnevnik in ji ga brez besed položil v naročje. Tiho je brala in brala. Ko je prebrala do konca, je imela oči polne solz. Pa ne zaradi žalosti. »Ponosna sem, da imam sina, ki čuti z mano,« je dejala, si obrisala solze in ga ljubeče pogledala. »Le piši, otrok, kajti vsaka beseda izrečena v materinem jeziku, mi veliko pomeni,« je zaključila.

Darinka ŽNIDAR, 7. b razred

DELO NAŠIH KROŽKOV

Že na začetku šolskega leta je tovariš Lah izbral člane za košarkarski krožek. Vodil ga je Darko Kafel, učenec ptuj-ske gimnazije. Kadar pa ni imel časa, je prišel tovariš Lah; tako smo imeli krožek vsak petek. Krožka se je udeleževalo veliko učencev. Pridno so vadili in na občinskem prvenstvu osnovnih šol je naša šola zasedla 6. mesto. Tudi deklice so imele krožek, ki ga je vodila tovarišica Ljudmila Kocab, ki je učiteljica telesne vzgoje na naši šoli.

Ob četrtnih pa je bil v telovadnici namizno teniški krožek. Tudi delo tega krožka je bilo uspešno, saj so na občinskem prvenstvu osnovnih šol dečki zasedli 4. mesto, deklice pa 3. mesto.

Po končanem občinskem košarkarskem prvenstvu so tako deklice kot dečki začeli vaditi rokomet. Tudi tu so si zelo prizadevali, redno so se udeleževali in pridno vadili. Tako so deklice zasedle na občinskem prvenstvu 5. mesto, dečki pa odlično 2. mesto. Čeprav so vsa tekmo-vanja že mimo, še naprej hodimo h krožkom in se sproščamo ob veselih igrah.

Zdravko PEKLAR, 7. b razred

KAKO PREŽIVIM SOBOTNI DAN

Preden gre mamica v službo, me zbudi, da zaklenem stanovanje. Potem odide, jaz pa grem nazaj v posteljo. Ko po enournem lenarjenju vstanem, najprej pospravim stanovanje. Če v petek poldan ne dokončam doma-čih nalog, jih opravi še v soboto in se učim. Ob pol enajstih grem po časopis. Nato pletem in poslušam radio ali pa gramofon. Preden se mamica vrne iz službe, moram skuhati kosilo. Včasih je tudi neokusno, da ga mora mamica popravljati, če se še sploh da. Popoldan se igrim pri prijateljici, velikokrat pa pomagam mamici pri delu. Preden se zvečeri, moram po mleko. Večer pa preživim ob televizijskem sprejemniku.

Irena LESKOVAR, 7. c razred

SPOMINI STAREGA MLAKARJA

Težko sopeč pod polnim košem sena, se je vzpenjal stari mož v hrib. Sonce je neusmiljeno pripekalo in starega Mlakarja je zalival znoj. Odložil je koš ob kraj poti ter sedel, da bi nabral novih moči.

Sel sem po ozki stezi in si veselo požvižgaval. Prišel sem do starca, ki si je počival: »Dober dan,« sem pozdravil. »Bog daj,« je odvrnil starec in si naložil koš. »Ali nesete to domov?« Sem vprašal, čeprav sem vedel, da nese seno za svoje edino živinče, ki je tudi že precej v letih. »Domov ja, domov. Nekaj moram nesti za svojo kravico, da ne bo lačna,« je dobrodušno odvrnil mož ter si popravil koš na hrbtu.

»Dajte bom še jaz nesel!« sem se ponudil. Starec mi je izročil koš. Potem so njegovi koraki postali živahnejši in hitrejši. V prijetnem razgovoru sva prispela do njegove skromne bajte. Povabil me je vanjo. Prostori so bili skromni, vendar čisti in prijetni. Ponudil mi je jabolka in mi rekel, naj sedem. »Takšni so časi ja,« je dejal Mlakar in si popravil sive lase. »Kaj hočem?« Staram se. Tri otroke sem imel, a kje so zdaj. Ostal sem sam, posestvo je šlo v nič, ker ga ni imel kdo obdelovati. Ko sem bil še mlad in močan, je bila moja kmetija ena najlepših v okolici. Nato mi je umrla žena, moji otroci pa so šli v svet, za boljšim kruhom. Le včasih pride kdo izmed njih, da pogleda, kako je z menoj. Kje so zdaj tisti lepi časi, ko smo ob zimskih večerih sedeli za toplo pečjo in se pogovarjali, medtem ko je zunaj bril veter. Tonetu bi bil prepustil posest, če bi ostal doma. Odšel je v svet in se le redko vrača domov. Tudi z ostalima dvema ni nič bolje.« In debela solza je zdrsnila po starčevem licu. Obrnil je glavo in si z rokavom suknjiča utrnil solzo.

Vstal sem in se poslovil, ker nisem imel besed, s katerimi bi ga potolažil.

Zlatko PREDIKAKA, 7. a razred
Osnovna šola Majšperk

PO TEŽKI NOČI

Po težki noči,
ki so jo prebili,
so tja, kar v našo vas zavili.
Te starke, ki so v vasi še ostale,
so k njim pritekle
in ostale.
»Ste res vi, fantje,
ki ste davi šli
in rekli, da se ne boste vrnili?«
Vsaka mati k sinu steče,
Poljubi ga in mu reče:
»Oh, samo da si prišel!«
Le moja mati tam stoji,
čakam misli:
»Zakaj, zakaj ga ni?«

Saška MOHORKO, 7. c. OŠ Majšperk

SVOBODA, IZBOJEVANA Z NOB, JE VREDNOTA, KI JO MORAMO VSELEJ CENITI IN BRANITI

»Žive naj vsi narodi, ki hrepene dočakat dan, da koder sonce hodi, sovrag iz sveta bo pregnan.« To so pre-roške besede našega velikega moža in mojstra verza Franceta Prešerna, ki je z njimi že pred več kot sto leti napovedal svobodo.

Kaj je svoboda? Svoboda, to so jasne otroške oči, majsko jutro brez ropota letal in jasno zvezdnato nebo.

Bil je narod, ubog in plah. Ranjen je bil in te rane se niso mogle zaceliti. Trpel je pod tujim jarmom in sanjal čudovite sanje o sreči in svobodni domovini. In rojevali so se poeti in peli so pesmi polne obupa, žalosti, ljubezni in izgubljenih sanj. Toda narod je bil preveč ubog in beden, da bi doumel pesmi, da bi lahko sledili idejam in hitel za izgubljenimi hotenji. Toda trpel je, in ponižno prenašal krivice. Nekega dne pa je moral dvigniti pesti in zakričati...

In sanjali so o topli domovini, o domovini, ki bi te vzela v naročje in bi lahko sanjal čudovite sanje, da bi lahko ponovno dejal: »Glej, to je moja domovina in to je moj narod!«

Vojna! Streljanje, umiranje in trpljenje. Grobovi sredi gozdov, trat, tihe, grenke solze mater in plaha pesem citer. Vse to je vojna, vse to je umiranje mladih, nedolžnih ljudi.

Tako rada bi objela to dobro zemljo, to nebo, to cvetje. Tako zelo sem srečan in srce mi kar samo narekuje besede: Svoboda... Svoboda... Svoboda...! Da, danes smo srečni, danes imamo svobodo. A kaj je bilo pred tridesetimi in več leti? Tedaj so ljudje strahotno trpeli. Bombe so rušile domove, sirene so pošastno zavijale, povsod samo umiranje, za bodečo žico, na poteh, v gozdovih, na položajih, v mestih, vaseh, umiranje, povsod je prežala smrt in kosila s svojo smrtnosno koso. Otroci niso bili otroci. Obraze jim je pačilo sovraštvo, strah, obup. V njihovih očeh ni bilo veselega otroškega smeha, pač pa odsev požganih vasi, streljanje, talci z zavezanimi očmi in sklenjenimi rokami. Sonce se je skrilo, da ne bi videla lakote, žalosti in obupa! Vem, jokala si, trepetala za sinovi, hčera mi in možem, slovenska mati! Malo tvojih otrok se je rešilo. Ostali so v taboriščih, na frontah in v gozdovih — mrtvi. Povsod smrt, ubita srca, a vendar vseh, sovrag, nisi ubil!

Naši ljudje so ostali hrabri in se smrti niso bali, kajti prevelika je ljubezen do naroda in prevelika je želja po svobodi, da bi jo lahko ubila smrt.

Da, glejte, to je moja domovina!

Domovina, ta, s krvjo prelita polja, s krvjo oškropljena gozdovi, ti, ki si se rodila sredi grmenja topov, bliskanja bajonetov, sredi joka in obupa, ti mi pomeniš vse — pomlad, mladost in srečo.

S tvojim rojstvom so začeli izginjati črni oblaki. V očeh zatiranih se je že zrcalila svoboda. In prišla si, polagoma, kot pride pomlad po mrzli, hudi zimi. Nebo se je razjasnilo kot kristal, daleč nekje pa je ostala dolina trpljenja. Cvetice so zacvetele lepše in zadišale bolj opojno, veter je zapihal lahneje, ptice pa so zapele svobodneje. In otroci so spet postali otroci. Postali so otroci svobode in veselja, njihov vrisk je postal glasnejši in vednje bolj otroško. Trpljenje je rodilo odrešenje! In iz rodovitnega semena — milijona žrtev — se je rodil nov človek.

O, domovina! Kako bi z rokami objela vsa ta polja, posejana z zlato pšenico, te gozdove, te zelene trate! In ceste, ki vodijo v svet, v svet bodočnosti. Zemlja drhti in se veseli novega življenja.

Domovina, koliko stoletij smo zamanj hrepneli po tebi! O, svoboda, koliko stoletij je trpel naš človek!

Kadar zaslišim besedo svoboda, zagledam pred seboj travnike, polne cvetic, nasmejane oči in srečne obraze. To je zame svoboda. In ker smo srečni, ker smo zadovoljni, moramo svobodo ceniti, spoštovati in jo skrbno varovati, saj brez miru in svobode ni življenja.

Darinka PISLAK, 8. c OŠ Majšperk

MOJE ŽELJE

Temni ste gozdovi dehteči,
moje ste zavetje,
zaupam brezi tej šumeči,
to svoje doživetje.
Toda, kdo bo odgovarjal
na vprašanja moja?
Kdo bo opozarjal
me na pota moja?
To boš novo leto ti,
ki me zdaj pozdravljaš,
veter si želi,
da z njim nazdravljaš.
Da poneseta oba,
moje skrite želje,
jih nasipljeta z neba,
meni v veselje.
Ponesi novo leto
še pozdrav otrokom iz tujine,
sreče daj jim, novo leto,
naj jih žalost mine.

Kristina GAJZER, 8. b OŠ Majšperk

MOJA DOMOVINA

Domovina, to je večji dom, v katerem živijo ljudje z enakimi pravicami in dolžnostmi, med njimi vladata ljubezen in prijateljstvo. Domovina, to smo mi vsi. Domovina, to so naše gore, mesta, vasi, reke, ceste, razposajeni otroci itd. Mi smo tisti, ki vzgajamo med sabo ljubezen, mi smo tisti, ki smo odgovorni za to, da bo v naši domovini vladala ljubezen in spoštovanje. Vse naravne lepote krasijo domovino. Kako lepa je naša domovina, polna prečudovitih gora, rek in polij. Kako lepa je kmečka vasica in kako prisrčni so njeni ljudje! Že ko se zjutraj na nebu napravi jutranja zora, so vsi na nogah in vsi hitijo na delo. Delajo trdo, ves dan, da si služijo tisti lepo dišeč in zapečen kruh, brez katerega ne bi mogli živeti. Pa je zopet tu večer, sonce se zmeraj bolj skriva za hribe in na nebu se svetlika škrlatno rdeča zarja. Kmetje se utrujeni vračajo z njiv in s travnikov. Njihovi obrazi, so veseli in zadovoljni, čeprav utrujeni in potrebni počitka. Vse to je naša domovina! Zakaj torej ljudje odhajajo v svet in zapuščajo vso to lepoto? Požrešna roka grabi mlade ljudi, ki se nikoli več ne vrnejo domov. Kaj jih žene v svet? Bogastvo? Ali ni največje bogastvo, ko se zazreš v planine, v lepe zelene travnike, bistro reke, ki prišumijo z gora? Zame je to največje bogastvo.

Marija KOREZ, 8. c razred

POMLAD NAM JE SPET NASULA CVETJA

Najlepša so jutra v pomladi. Zato najraje vstajam zelo zgodaj. Najprej pogledam skozi okno. Krasno jutro je zunaj. Ptički prhutajo po komaj zelenečih drevesih, nekateri pa se poganjajo v mlado travo. Ta lep prizor me tako pravzame, da kar pozabim na čas, ki neusmiljeno teče.

Končno se le oblečem, počešem, pogledam v ogledalo in že sem na cesti. Na obeh straneh se širi gozd. Joj, kako je to lepo! Spotoma odlomim majhno vejico zeleneče bukve in odhitim naprej. V dolinici se vidi češnja. Vsa je odeta v belo dehteče ogrinjalo, kot nevesta. Malo naprej se bohoti sliva. Tudi ta je vsa v belem. Tako je lepa, da ji kar zavidam. Da, pomlad je res prečudovita. Občudujem nežne cvetove, okoli katerih se spreletavajo čebelice in skorajda preslišim glas, ki zavpije: »Avto-bus!« Pograbil sem torbo in odhitim na postajo.

Dragica KOLEDNIK, 8. b razred

PREŠERNOV PLAMEN OGREVA NAŠE RODOVE

Leta 1800 se je v Vrbi na Gorenjskem rodil doslej naš največji pesnik dr. France Prešeren.

Čeravno je minilo več kot sto let od njegove smrti, je za nas, Slovence, nedosegljiv v pesniški umetnosti še danes. Ko razmišljamo o njegovih čudovitih verzih, čutim, da v njih z veliko bolečino izpoveduje svoja čustva. Njegova mehka pesniška duša trpi, posebno, ker je bil razočaran v ljubezni. Za tiste čase je bilo težko ljudem, ki so bili Slovenci in ki svoje pripadnosti k narodu niso nikoli zatajili. Tak je bil tudi naš pesnik. Junaško je s svojim, nedosegljivim talentom, z umetniško besedo bodril in učil naš slovenski narod. Moral je čutiti prezir in ponižanje. Sin kmečke matere ni poznal razkošja. Že mlad je okusil v tujem svetu marsikatero razočaranje, toda, bil je vztrajen, saj je nadvse ljubil svoj slovenski, tiste čase tako ponižani narod.

Za časa njegovega življenja in plodnega dela, ga niti lasten narod ni cenil. To ga je hudo bolelo. Šele dolgo po njegovi smrti so vrednost pesnikovega plemenitega dela spoznali nekateri napredni posamezniki. Danes med nami ni človeka, ki ne bi vedel, kdo je bil veliki umetnik in kakšne so njegove zasluge. Brez njega bi danes slovenski narod ne bil na tako visoki kulturni stopnji. On nam je pripomogel k hitrejšemu kulturnemu napredku zato nas še sedaj njegove pesmi ogrevajo in osrečujejo.

Majda HAJSEK, 8. a razred OŠ Majšperk

»HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI...«

Kaj je domovina? Naša dežela? Naša zemlja? To je nekaj, kar pomeni vsem nam nekaj velikega, nekaj čudovitega, kar polni srce s sladkostjo in ljubeznijo. Kako lepa je naša zemlja! Ti gozdovi, ta prelepa polja, visoke gore in ravne doline. Vse to se strne v celoto, ki ji pravimo domovina. Napoti se človek po naši zemlji, vzpni se na gore, v planine, pa boš videl vso to lepoto. Takrat šele se boš spomnil, da imaš domovino rad, da imaš rad vso to lepoto, ki te navdaja z veseljem. Obhaja te občutek, da boš zdaj zdaj skočili in s svojimi majhnimi rokami objel ves svet okoli sebe, vso svojo domovino, kot objame mati svojega otroka.

Nace se je odpravil na pot. »Kam greš?« ga vprašujejo vsi, ki ga srečajo. »Kam, doma bom ostal, saj ne pojdem nikamor.« »Kako boš ostal doma, ko pa te vsi vidimo, da odhajaš.« »Da, odhajam,« je rekel in odšel. Ljudje niso razumeli. Le kaj to pomeni? Nacetovo srce pa je edino razumelo. Obiskal bo vse naše prelepe kraje. Ko se je vrnil domov, so iz njegovih ust vrele besede. »Ljudje, zakaj odhajate po svetu, ko pa je naša zemlja tako lepa in bogata! Res, da so tudi drugod travniki in njive, pa gore in doline. Ampak zakaj čutiš ljubezen samo do svoje zemlje? Ta ljubezen raste v človeku že od malih nog. Morda zato? Kako osamljen in zapuščen si, ko ne čutiš ničesar, ko je tvoje srce prazno. Nekoga in nekaj moraš vendar imeti rad. Ljubezen do rodne zemlje pa se prenaša iz roda v rod in bo vedno ostala. Nikoli ne bodo mogli iznajti stroja, ki bi nadomestil ljubezen v človekovem srcu. Našo zemljo so ljubili naši predniki in ljubimo jo tudi mi. Ta ljubezen ne bo nikoli ugasnila. Saj je moja in naša domovina najlepša in ne bo nikoli ostala osamljena, brez naše ljubezni.

Kristina GAJZER, 8. b razred

POSLUŠAJ

Poslušaj!
Ali ne šumijo reke?
Ali ne pojo vse ptice?
In zapira veke
popotnik, bled in suh v lice.
Prisluhni!
Slišal boš utrip njegovega srca,
slišal boš stokanje njegovih ust,
po krivici sojen, izčrpan je do dna,
za njega svet je grd in pust.
Pomagaj!
Kličejo oči njegove.
Roka se ponuja v pomoč,
želi si daleč v gozdove,
od ljudi hudobnih proč.
Pozdravljene!
zaključuje vsem živalim,
pticam vrh dreves,
cvečicam ob stezici malim,
ljubezen ga preliva čez in čez.

Kristina GAJSER, 8. b razred

IMELA SEM TREMO

Pozno je že. Trudna sem in oči se mi kar same zapirajo. Ne morem se več premagovati. Hitro se preoblečem in zlezem pod toplo odejo. Takoj zaspim.

Težke sanje mi blodijo po glavi. Zjutraj se vsa potna prebudim. Kaj se mi je sanjalo? O, ta nastop! Danes imamo vendar proslavo! Kaj se sploh obotavljam? Hitro v šolo! Med poukom ne sledim razlagi, s sošolci sem groba in osorna. Čas tako hitro mineva in že je tu ura, ko bo treba nastopiti. Poskušala sem naučeno pesem ponoviti, nisem in nisem je znala začeti. Tedaj sem se prestrašila. Srce je bilo polno nemira in glasno mi je razbijalo. Strah je postajal vedno močnejši. Mučim se, da bi se umirila, a vse zamanj. Stopim pred navzočo. Nekaj časa stojim kot kip in strmim v tla. V tem hipu se mi v glavi vse razjasni. Deklamiram. Sprva s tremo, nato pa vedno bolj pogumno. Besede mi kar vrejo iz ust. Srečana sem, da sem premagala tremo in svet se mi je zdel spet čudovito lep.

Majda HAJSEK, 8. a razred

OD DOMAČEGA PRAGA DO ŠOLSKIH VRAT

Nekoč sem se prebudila zelo pozno. Pogledala sem skozi okno, zunaj je bila še trda tema. Pa vendar sem se morala obleči in odhiteti v šolo. Nekaj minut je trajalo, da sem se oblekla in že sem se odpravila proti šoli. Sama sem hitela po strmem bregu. Spotikala sem se ob kamenju, ki je ležalo na poti. »Ali ni svetleje, kot je bilo prej, ko sem stopila iz hiše?« sem se vprašala. Seveda je, prej je bila trda tema, sedaj se že vidijo obrisi speče, zimske pokrajine. Na vzhodu se sonce počasi pomiika proti vrhovom hribov. Najprej samo svetloba, nato pa se pokaže še sonce. Čisto malo, kot da bi pogledalo nezaupljivo čez hribe. Kot otrok, ki se sklanja čez posteljico in gleda, kje bo videl mamo. Zvezde in luna, ki so prej pogumno migljale na nebu, se sedaj sramotno potuhnejo in skoraj so že izginile. Kajti dan je, one pa svetijo le ponoči. Sončni žarki so se polagamo razlili po dolini in preganjajo meglo. Tudi to s časoma preženejo in napočil je lep, svež dan.

Oh, sem že pri šoli. Kako hitro je minil čas, čeprav sem vso pot prehodila sama. Navadno se mi pot v šolo vleče kot celo stoletje, tokrat pa me je lepota prebujajočega jutra čisto prevzela.

Jelena MARKOVIČ, 8. c OŠ Majšperk

ROJSTNI DAN NAŠE REPUBLIKE

Domovina -to smo mi vsi. A govoriti o tebi, domovina, pomeni govoriti pravzaprav o nas samih, o ljudeh, ki živimo v naši domovini.

Spoznavajmo veličino današnjih dni, povezujmo jo s preteklostjo. Zgodovina pa naj ostane živa; naša nedavna preteklost ne sme toniti v pozabo. Saj kdo bi lahko pozabil na 1,700.000 tiso. žrtev, ki so padli za lepšo bodočnost nas vseh. Narodi Jugoslavije s ponosom praznujemo 29. november, rojstvo naše domovine. Rojstvo človeka spremljajo trpljenje, kri in solze. Koliko vsega tega je bilo, preden si se rodila ti, domovina. Ali je zato mogoče pozabiti na ledene zime, ko so našim borcem v gozdovih primrzili čevlji na noge? ali je mogoče pozabiti ognjene bakle naših požganih domov, ki so svetile nasilnemu osvajalcu na njegovi krvavi poti po naši prebičani zemlji? Ali je mogoče pozabiti na jok mater, žena in otrok, ko so vlaki vozili naše ljudi v koncentracijska taborišča? Kadar se nad narodom razpne senca smrti, mu ne preostane drugo, kot da se v njem spet dvigne ponos starega rodu, ki je sicer bil vajen trpeti, toda le tako dolgo, dokler ga niso ranili prav v srce njegove domovinske zavesti. Tedaj je vstal in pričela se je borba na smrt — borba za to, da bo narod živel.

Svoboda naroda je najdragocenejša vrednota. Tega se lahko zavedaš tedaj, ko ti sovražnik vzame svobodo in dostojanstvo. Svoboda je resnično sreča in blaginja in prav zato bi morali vsi ljubiti in spoštovati svojo domovino, domovino svobode. Saj živimo brez strahu, da nas bodo zaprli, ker govorimo svoj jezik, gledamo svetlo sonce na svobodnem nebu in legamo počivat brez strahu, kaj nam bo prinesel jutrišnji dan. Dragocenost svobode znajo pravilno ceniti samo tisti narodi, ki so spoznali težo neodvisnosti in zatiranja. Prav zato, ker našim narodom to gorje ni bilo prihranjeno, naj nam bo 29. november, dan republike, svetel dan resničnega veselja.

Darinka PISLAK, 8. c razred

ZDAJ SEM SAM

Zdaj sem sam,
nihče me ne pozna.
Jaz nikogar nimam,
nihče mi nič ne da.
Mama mi je dala
velik kos pogače,
ona me je znala
ljubiti drugače.
Majhen sem
in star komaj sedem let,
pa za vse gorje že vem,
poznam že ves hudoben svet.
Očka me je nosil
včasih na ramenih,
jaz sem ptičkom kruha trosil,
zdaj pa ptic ni več nobenih.
Da bi vsaj sinička
še zapela,
da bi vsaj še ena ptička
s srca žalost meni vzela.
Mama, ti ne veš
za ves ta grdi svet,
očka, ti ne veš,
da izgubil čar otroštva sem,
čeprav imam le sedem let.

Kristina GAJSER, 8. b razred

POROČILO S PROSLAVE OB 22. DECEMBRU

22. decembra, to je ob dnevu jugoslovanske narodne armade, nas je obiskalo nekaj vojakov iz ptujske garnizije. Pripravili so nam kratek kulturni program in nam razkazali nekaj orožja. Z njimi so prišle tudi tri mladinke iz gimnazije Dušana Kvedra v Ptuj. Tudi domači recitatorji in pevski zbor so nas navdušili. Ob koncu prireditve smo se vojakom in nastopajočim pristrčno zahvalili in jim podarili šopke in darila.

Franci KODRIČ, 8. a razred

KAJ VSE SE LAHKO ZGODI V ENI SAMI MINUTI

Zamišljena sedim ob odprtem zvezku, ne ljubi se mi učiti. Zagledam se skozi okno. Po drevesih letajo ptički, listje je začelo zeleneti, vse to me bolj pritegne kot pa odprti zvezek na mizi. Misli mi zdrvijo drugam. Joj, kaj se bo vse pripetilo jutri? Danes sem bila vprašana. Pogojna ocena je padla v redovalnico. »Do jutri se nauči in javi!« Grozeč glas in dvoje oči se zabode v mene. »Si razumela?« me vpraša učitelj. Iz njegovega glasu še vedno slutim grozo. »Sem,« izdavam komaj slišno. Spet glas: »Sedi!« Sedem. V hipu moje misli preblisne podoba. Na cesti vidim majhno deklico. Hodi menda v drugi ali prvi razred. Brezmiselno steče čez cesto k prijateljici. Zavore škripljejo, bolesti krik, karanje šoferja, zavijanje sirene — vse to nekje v svetu v eni sami minuti. Nekemu državniku bo v tej minuti prišlo na misel, da bo vrgel atomsko bombo na revno afriško ali azijsko državo. Spet drugemu, da bi se iz jeze napil, tretjemu, da bi ukradel veliko denarja. Neka sedemnajstletnica se ravnokar ukvarja z mislijo, da bo v vodo vrgla svojega, ravnorojenega otročiča, saj z otrokom vendar ne sme domov. Nekje na drugem koncu bosta starša presrečna, saj se jima je rodil sinček. Na svetu jih bo to minuto umrlo nekaj sto. Koliko mojih vrstnikov se ravno sedaj poti in piše matematično nalogo? Uh, ta grozna minuta! Kaj vse se lahko zgodi sedaj? Ta moreča, grozna in prijetna minuta.

Dragica KOLEDNIK, 8. b OŠ Majšperk

OBISKALO NAS JE LUTKOVNO GLEDALIŠČE

Lutkovno gledališče se je razvilo najprej v Angliji. Pri nas so se s to zvrstjo prvi ukvarjali partizani. Prvo partizansko gledališče je bilo v Čermošnjicah, l. 1944. Lutke so bile lesene, oblekce narejene iz padal, tema iger pa se je nanašala na tedanje čase. Že takrat sta bile dve vrsti lutk: ročne in marionetke. Obe vrsti sta se vedno bolj razvijali in izpopolnjevali. Od najbolj preprostih, je sedaj nastalo zahtevnejše vodenje lutk, predvsem marionet.

Sedaj deluje v Sloveniji mnogo lutkovnih skupin. Veliko osnovnih šol ima lutkovne krožke, mnogo članov se ukvarja z amaterskim delom, nekaj pa je tudi poklicnih lutkarjev. Med amaterje sodijo člani lutkovnega gledališča iz Kidričevega. Pri nas so gostovali v četrtek, 9. aprila. »Kaj bi kupili mamici za rojstni dan?« je bila tema predstave. Bilo je precejšnje zanimanje med mladimi gledalci, predvsem iz nižjih razredov, še večje zanimanje pa je bilo pri otrocih iz vrtca. Bili so navdušeni, saj so mnogi izmed njih prvič videli lutke.

Vsi si želimo, da bi bilo mnogo takih predstav, saj bi tako bolje spoznavali svet lutk. Mnogi so se navdušili in bi se prav gotovo vključili v krožek, vendar pri nas še ne deluje. Precej pionirjev se zanima za to zvrst gledališke umetnosti in zato bi si tudi mi želeli lutkarsko dejavnost na naši šoli.

Jelena MARKOVIČ, 8. c OŠ Majšperk

MOJA DOMOVINA

»O, domovina, ti si kakor zdravje,« To so besede, ki jih ni moč pozabiti. Beseda, ki te spremlja, ko blodiš po tujini in misliš, kako lepo je v domači hiši in v domovini. V tistih lepih gorah in prečudovitih dolinah. Domovina je kot velik zaklad, katerega ne moreš z ničemer kupiti. Ne moreš kupiti lepote gora, modrino neba in bistrost rek.

Tudi ptice ljubijo domovino, kako bi je ne ljubil človek, ki je potreben tolažilne in lepe besede, topline in zvestobe. Vse to pa ponuja domovina. Domovina je kot voda, ki te odžejja, ko ti je vroče; kot kruh, ki te nasiti, ko si lačen. Domovina ti ostane zvesta, ko te vsi zapustijo. Beseda »Domovina« je nekaj, kar ni moč povedati z besedami, kar ni moč narisati s čopičem. To je beseda, ki je ne posnemajo samo tisti, ki so umetniki, kiparji in risarji. Nikoli je ne moreš dovolj lepo narisati, ali vklepati v kamen. To besedo pozna človek, ki jo zna ljubiti, pa čeprav ni umetnik.

Anica VODUŠEK, 8. b OŠ Majšperk

KDO?

Kdo je neki to,
ki prepeva tak lepo,
ki piščalko ima,
čudovito res igra?
Pastirček je vesel,
ker ovce pase,
vedno vriskal bo in pel
pa uganjal špase.
Če kdaj ga srečaš,
le postoj,
če sam si vesel,
pa še ti zapoj.

Kristina GAJSER, 8. b razred

KO BI VEDEL

Ko bi vedel,
kje je sreča,
bi odšel na konec sveta.
Morda se mi kdaj le nasmehne,
roko mi poda,
morda mi kdaj poreče,
da sva prijatelja.

Kristina GAJSER, 8. b razred

